

Tuần Báo Vô Vi

4 tháng 9 năm 2011

Số 45

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thể giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hôm nay bệnh nhức mỏi của Bé đã được khỏe chưa ?
- 2) Trong thời gian Bé không thiền được Bé có vui không ?
- 3) Lúc này Bé lại thích viết mục Bé Tám hơn xưa ?
- 4) Tại sao lúc nào cũng không thấy Bé mệt mỏi cả ?
- 5) Sự sáng suốt của Bé do đâu mà có ?
- 6) Trời Phật có trách chúng sanh không ?
- 7) Ở mặt đất này từ xa xưa cho đến nay có chế độ nào lý tưởng và hạnh phúc nhất ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 2 tháng 2 năm 1993 1) Hỏi : Hôm nay bệnh nhức mõi của Bé đã được khỏe chưa ? Đáp : Thưa, gặp được y sư trật đả và châm cứu tận tâm cứu chữa, bệnh nhức mõi đã dần dần tan biến mất. Bé ngủ rất dễ chịu, trí não vẫn minh mẫn không có gì xáo trộn cả. Kệ: Gặp bệnh tướng Trời mới thấy hay Y sư giúp đỡ bệnh yên ngay Trời ban phước đức người quý mến Hẹn gặp học thêm những việc hay.	Ngày 3 tháng 2 năm 1993 2) Hỏi : Trong thời gian Bé không thiền được Bé có vui không ? Đáp : Thưa, vẫn vui trong hành trình học hỏi và tiến hóa, ý lực tu học cũng không xao xuyến và bị gián đoạn. Kệ: Ý lực tu hành vẫn sáng choang Không còn mơ mộng chẳng bàng hoàng Duyên lành khai triển tâm an định Trí sáng tâm vui pháp, pháp quang.
Ngày 4 tháng 2 năm 1993 3) Hỏi : Lúc này Bé lại thích viết mục Bé Tám hơn xưa ? Đáp : Thưa, Bé cần nói ra những gì Bé biết được, để phục vụ bạn đạo khi cần đến Bé bất cứ ở lúc nào và nơi nào. Kệ: Tình thương quý mến dạt dào độ Phục vụ tâm linh tạo trí đồ Phân giải bèn lòng tâm tự tiến Kỳ công điều luyện thức Nam Mô.	Ngày 5 tháng 2 năm 1993 4) Hỏi : Tại sao lúc nào cũng không thấy Bé mệt mõi cả ? Đáp : Thưa, suốt đời của Bé thích phục vụ thay vì nhận sự phục vụ của người khác, thành thử Bé lúc nào cũng không thấy mệt mõi cả. Kệ: Gieo trồng ý lực tự thông qua Chẳng có khó khăn chẳng hưởng quả Ý niệm thực hành không mệt mõi Thanh cao Trời độ tự mình qua.
Ngày 6 tháng 2 năm 1993 5) Hỏi : Sự sáng suốt của Bé do đâu mà có ? Đáp : Thưa, vì Bé cảm thấy chính mình chưa sáng suốt, cho nên Bé cần thiền định nhiều hơn để phục vụ cho bạn đạo, mọi người thực hành pháp lý và chịu khai thác lấy chính mình và công hiến sự thật cho mọi người kế tiếp là quý giá biết là bao. Kệ: Thành thật tự tâm tự bước vào Cần khôn vũ trụ chẳng thấp cao Trì tâm tu luyện Trời ban phước Pháp giới môn huân chuyên ra vào.	Ngày 7 tháng 2 năm 1993 6) Hỏi : Trời Phật có trách chúng sanh không ? Đáp : Thưa, Trời Phật lúc nào cũng sẵn sàng giáo dục chúng sanh tiến hóa theo duyên nghiệp sẵn có của chính bản thân của chính họ. Người đời thường nói Trời Phật quả phạt, chính tâm của họ không minh chánh mới cảm thấy điều này. Ngược lại giữ nghiêm luật tu học thì lại quý thương Trời Phật nhiều hơn. Kệ: Khai minh chẳng có giận hờn tiến Trí độ thanh cao chẳng có phiền Phục vụ bèn lòng gieo ý đẹp Có không không có sống an yên.
Ngày 8 tháng 2 năm 1993 7) Hỏi : Ở mặt đất này từ xa xưa cho đến nay có chế độ nào lý tưởng và hạnh phúc nhất ? Đáp : Thưa, từ xa xưa cho đến ngày nay, chưa có chế độ nào lý tưởng và hạnh phúc nhất trần gian, chỉ có người chịu tu sửa tâm thân, cảm thông được phần hồn và nguyên lý sanh tồn của Trời Phật là lý tưởng và hạnh phúc nhất mà thôi. Kệ: Sửa tu tự tiến chẳng sang tồi Cảm thức trần gian đi đứng ngồi Một mõi Trời ban tình quý đẹp Chẳng còn mơ mộng tạo thành ngời.	

Nghệ Lực Đau Đầu (tiếp theo)

...

Tiến lên tiến thẳng một đường
Tâm an đức độ mở mang tự tu

“Tiến lên tiến thẳng một đường”: Chúng ta chỉ dùng cái thanh cao thanh điển là cái đà chánh cho chúng ta đi thôi.

Tâm an đức độ, lúc nào chúng ta cũng giữ sự bình thản tiến theo mức độ công năng công phu của chúng ta, chớ không nên quá tham lam từ từ đi tới. Mở mang tự tu, càng ngày các bạn càng tu càng thấy nhẹ nhàng. Càng ngày các bạn càng tu càng thấy thông suốt hơn. Sống trong nghịch cảnh mà tự tu nó mới tiến giải mà nó giải được rồi thì nó minh. Nó minh rồi thì không có ai mà có thể xóa bỏ nó được, không thể làm cho nó ngu si được. Bởi vì, nó từ trong động nó minh, từ trong nghịch nó tiến về cái thuận và sáng suốt cao siêu hơn, luôn luôn nó nung nấu cái tinh thần xây dựng và cõi mở trong chu trình tiến hóa của muôn loài vạn vật và nó đóng góp cho nhân quần những ảnh hưởng tốt đẹp ở sau này. Chính mọi người phải thức giấc và mọi người phải trở về với họ mới đạt được sự thanh cao đời đời. Cho nên, hành trình của chúng ta thấy nó dễ, thấy nó đơn sơ, chỉ tu có một giờ trong ban đêm, hay tu giờ nào rảnh thôi, nhưng mà chúng ta có thể đạt được là chúng ta phải dày công. Không phải là tu trong giờ thiền mà đạt, nhưng mà thiền là một chuyện, thiền là giáo dục cái lực căn lực trần, hạ trí được tiến hóa lên trên. Còn cái phần thượng trí chúng ta luôn luôn phải nung nấu sự sáng suốt như các bạn niệm Phật đó là sáng suốt. Các bạn suy tư sự sai lầm của các bạn và tự sửa, tự ăn năn chấp nhận thì luôn luôn các bạn được tiến hóa. Cho nên, thượng tầng cũng tu, trung tầng cũng tu, hạ tầng cũng tu, nơi nào chúng ta cũng ở trong tinh thần cõi mở và dần giải tu tiến cho tất cả trong tinh thần xây dựng chớ không có đè ép. Nhiều bạn tu nói tôi tu rồi tôi đè ép, cái đó không. Nó bộc phát lên chúng ta phải tìm cái nguồn căn nguyên căn của nó rồi chúng ta xây dựng cho nó tiến hóa tới vô cùng tận của nó. Mỗi mỗi đều có sự vô cùng tận trong cái nguyên năng của mỗi sự việc, mỗi tâm linh của các bạn, vạn

linh kết hợp đây đều có sự vô cùng tận của nó. Mỗi tế bào đều có sự sáng suốt lông lánh duyên dáng của nó hết thảy. Nếu không để cho nó đi trở về trọn lành thì tự nhiên nó là gì? Nó là động. Sự linh cảm nó chậm trễ, bê tha lười biếng, nó là chậm. Mà chúng ta để cho xây dựng và tiến hóa lên trên hòa đồng với sự sáng suốt của muôn loài vạn vật và phải cam chịu trong tinh thần xây dựng cõi mở. Chớ không phải nói là tôi cam chịu rồi tôi đè ép nó, tôi dần lòng bừa sau nó còn tức hơn nữa, không nên làm vậy.

Cho nên, các bạn có cái soi hồn là giải nó ra, pháp luân cũng giải nó ra, thiền định phải để cho nó lắng trong. Đó, tất cả đều giải hết thảy chớ các bạn đâu có ứ động được, không có giữ cái gì ứ động bên trong đâu, nhưng mà chỉ cương quyết thiền tịnh hay là không, kiên quyết đưa bộ óc và phần trí thức của các bạn tự giải lấy các bạn không? Nhiều người nói tôi thiền rồi chút nữa tôi đi gây lộn, tôi nói bậy nói bạ, tôi thu hút cái trần tục. Tôi thiền rồi tôi mới gặp những sự nào thắc mắc thì tôi phải tìm trong tinh thần cõi mở và tôi dòm xét Trời đất đã ban bố cho mọi người. Một sự siêu nhiên rõ ràng mà các bạn chưa ý thức nổi siêu nhiên. Tại sao nó trong mình bạn có sự siêu nhiên, trong tâm khảm của các bạn có sự siêu nhiên? Siêu nhiên là thoát tục mới siêu nhiên? Không! Ở ngay trong bản thể bạn cũng có sự siêu nhiên. Bây giờ bạn đo lường là bạn thấy rồi. Âm thanh của các bạn ở đâu tạo ra đây? Hơi thở của các bạn ở đâu tạo ra đây? Phải cần khôn vũ trụ chuyển hóa cho các bạn, có một tiếng nói âm thanh siêu diệu và có một hơi thở nhẹ nhàng hạnh phúc để làm cho tâm các bạn được an nhiên thì các bạn thấy cái sự cấu tạo đó của cần khôn vũ trụ chớ đâu phải riêng bạn tạo ra đâu. Cái nào riêng bạn tạo ra được thì không phải siêu nhiên. Mà cái của cộng đồng cần khôn vũ trụ đều là siêu nhiên, đều là chơn lý mà chúng ta ở trong chơn lý và trong siêu nhiên mà không biết và chúng ta còn mê muội trong tinh thần tự đắc nói rằng tôi có chứ không phải ông Trời có. Tôi có chớ không phải mọi người có thì tạo ra sự ích kỷ eo hẹp. Còn bạn không biết tạo sự ích kỷ lớn rộng là bạn làm ích cho tất cả mọi người, bạn xây dựng cho tất cả mọi người, bạn hóa giải trong linh

căn cơ thể các bạn từ tế bào một đều hưởng sự thanh cao của cộng đồng Trời đất thì lúc đó nó mới sáng suốt và rõ ràng đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu. Đó là ích kỷ cho chung, mỗi phần đều được hưởng, thấy không? Cái đó mới là cái đời đời. Còn bạn cứ việc dần lòng làm này làm kia, làm nọ cái nào hữu ích cho tôi mà không biết xây dựng và không biết hòa đồng và không tiến triển về sự sáng suốt đời đời của muôn loài vạn vật thì các bạn làm sao tu cho được. Các bạn học những bài gì để dự một cuộc thi trong lúc các bạn được quân bình và tiến hóa lên sự quân bình của Trời đất thì làm sao các bạn thi được.

Cho nên, nhiều người bị nghiệp lực là tại gì nó không chịu sửa nó. Và nó sửa nó thì nó giải nghiệp lực. Nghiệp lực là gì? Sự tối tăm không có sáng suốt, nhận định không rõ. Người đối diện hung ác với chúng ta, chúng ta kể nó là ta thì nhất định có thể hòa đồng được. Mà con người hung hăng chửi bới Trời đất, chửi bới tất cả Phật Tiên này kia nọ. Nhưng mà tại sao người ta có cái quyền năng cao siêu vậy mà không ép cho người đó chết? Không! Người ta vẫn đưa tình thương tới hóa giải để cho nó tự thức giác và tự tiến. Đó thì chúng ta ở đây cũng vậy. Nếu mà chúng ta không tự thức giác, tự tiến chúng ta không mở cửa thì làm sao chúng ta hưởng được cái chuyện sáng suốt hóa giải bên trên đã sẵn cho chúng ta và bên ngoài đã đóng góp cho chúng ta mà bây giờ chúng ta còn phản bội là làm sao chúng ta tiến hóa được tới tình thương căn bản đạo đức của loài người. Cho nên, các bạn phải ý thức rõ nhiệm vụ sáng suốt của chúng ta là thiêng liêng cao cả. Thương người là thương mình, giúp người là giúp mình luôn luôn ở trong tinh thần đó. Nhiều người hung hăng với mình, xấu tánh với mình là vì họ ở trong cái mê muội. Họ cũng thức giác mà trong góc nào thôi chưa đi tới trọn lành và chưa mở được cái khối óc sáng suốt cho họ thì mình phải độ cho họ và mình phải kiên nhẫn để ảnh hưởng họ từ việc này tới việc nọ. Ngay trong gia đình các bạn cũng vậy, nhiều đứa con mỗi đứa mỗi tánh khác nhau. Vợ chồng thương yêu thì không nói gì, không thương yêu cũng chửi bới, khắc nhau. Đó nhưng mà phải có sự kiên nhẫn mới dịu dặt và có sự

từ bi mới thấy rõ tình thương. Rồi sau sự động chạm đó mà chúng ta ý thức được sự cao cả của muôn loài vạn vật thì chúng ta thấy gắn liền sự tình thương và đạo đức, yêu thương mãi mãi trong gia đình tạo thành không khí tốt. Nếu mọi người chịu sự sai lầm của mình, tự phê bình mình rồi thì tự nhiên chúng ta sẽ tới sống chung rồi vui vẻ, lúc nào cũng ở trong tình thương và đạo đức.

Cho nên, các bạn tu cái pháp này nó đã giúp cho các bạn nhiều lắm, nhiều lắm. Tự các bạn sửa trị những thân kinh suy nhược của các bạn, sửa trị trong cái ngũ tạng thiếu thốn thanh khí điển của bên ngoài. Các bạn đã trợ giúp vô bên trong được rồi thì cái bồi dưỡng về trí tuệ sáng suốt nó không có khó khăn nhưng mà chỉ có thực hành. Chúng ta thực hành trong giờ thiền được thì trong giờ đi động hằng ngày đây chúng ta cũng phải thực hành bất cứ một chuyện gì xảy đến chúng ta phải nghĩ tới tình thương và đạo đức tinh thần xây dựng và cởi mở thì lần lần chúng ta đi đến. Không nên sân si bởi vì cái loại chậm tiến nó phải đi từ từ và những người tiến hóa mau chúng ta khỏi nói, vừa cục cựa là họ biết mình muốn giúp đỡ họ cái gì rồi. Chúng ta chỉ có phận sự kiên nhẫn để dịu dặt những phần chậm tiến từ từ, từ từ, từ từ để nó tiêu diệt. Nó hiểu lấy nó và nó dọn gánh hạ trí bành trướng đó lên tới trung giới rồi từ trung giới lên tới thượng giới. Lúc đó, nó mới hiểu được nguyên lý của Trời đất. Cho nên tình thương chúng ta phải bao la, phải luôn luôn độ người, phải luôn luôn giúp người không nên nghĩ cái chuyện ích lợi cho chúng ta mà quên mọi người cũng như ta đã quên ta.

Cho nên, tôi khuyên các bạn phải trong thực hành để đạt không nên dùng lý luận mà không đạt được. Thực hành từ trí từ ý, từ cơ tạng thân kinh nẻo hóc của các bạn mỗi ngày mỗi đêm đều ở trong thực hành tất cả, không phải dùng lý luận mà không làm. Cảm ơn các bạn.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 26/02/1978)

NGUYỄN HẠNH

Các vị Chơn Sư ở các chùa chiền am tự đều khuyên đệ tử hay tín hữu của mình nên lập một thệ nguyện khi quy y đánh lễ Phật thọ giáo pháp môn tu hành và phải thực hiện nó trên nẻo đường Phật Pháp còn lại của cuộc đời, thì mới có thể bước chân về đất Phật, vì nó là bản giao kèo, luật bất thành văn giữa hành giả và Chư Phật, cho nên sau này Bề Trên khó bỏ rơi mình.

Sự thật có phải như thế chăng ?

- Nguyện là gì ? Là những câu hứa hẹn của mình tuyên thệ với các đấng Chí Tôn mà mình đã có cơ duyên theo Ngài học pháp tu đạo trực tiếp hay gián tiếp.

- Hạnh là gì ? Là hành động được người tu thể hiện cái ý nguyện tu học của mình qua cuộc sống hiện tại. Cái tâm huyết mà hành giả cần phải hoàn tất trong tuyến trình vượt khó trên nẻo đường sinh lý tử biệt của riêng mình.

Thế thì, Hạnh có rất nhiều sự thể hiện, từ thô thiển tới vi tế, từ những chuyện vật vãnh công quả bòn mót chút phước duyên để hỗ trợ cho nội tâm mau sớm tỉnh thức cho tới những đợt chuyển pháp luân cứu độ những chúng sinh ba cõi hoặc lễ tạo công trình giúp đỡ cho người gặp tai biến ngặt nghèo để đưa họ qua đi nỗi khổ.

Cho nên, Hạnh tự bản chất của nó không thanh cao hay trần tục mà tùy theo sự nhận thức về con

đường tu học của vị đó như thế nào mới phát lên lời thệ nguyện thế đó.

Nói xa hơn nữa, những lời thệ nguyện cũng phát xuất từ duyên nghiệp xa xưa của họ, thế nên Hạnh Nguyện tự nó đều mang bản chất cá nhân chứ không có hùn vốn hay ảnh hưởng gì đó tới thành quả tiến hoá tâm linh.

Một người tu thiền cần phải hiểu biết về trạng thái tâm lý nội khoa của chính mình, biết kèm chế khát vọng, biết bỏ bớt cái bản tánh thất thường sáng nắng chiều mưa, ý thức chơn thật cuộc đời là cõi tạm cần dứt khoát tu sửa theo cái pháp môn mà Trời Phật đã ban cho mình chứ đừng có nổi điên mà chứng tỏ sự cao siêu trình độ cá nhân rồi phát thệ nguyện tùm lum để tự trói buộc thân tâm.

Có bước đi thì sẽ có ngày tới đích, có tu sửa thân tâm sẽ có lúc đạt quân bình an lạc trong trạng thái trung đạo, gắng giữ niềm tin và nghị lực để vượt qua cơn khổ nạn, không có cái bến bình an nào mà con thuyền không phải trải qua cơn sóng gió trừ khi nó neo đậu một chỗ để tự mục rữa thân tâm, mình không cần thiết hứa hẹn với Trời Phật làm chi, cứ lẳng lẳng tu hành âm thầm xuôi về bến giác tự khắc có Thân linh chứng minh hạnh đức.

*Nguyện hạnh cao siêu chứng tỏ chi
Người đời nhân quả độ ai đi !
Tồn tâm dưỡng tánh gìn chơn đức
Ảnh hưởng người tu chẳng khó gì.*

TG: TSP

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 17 tháng 2 năm 1973

Tranh đua thể cảnh liên hoàn tiến
Trí não sân si tạo nổi phiền
Khổ hạnh tu hành tự tiến mình
Bình tâm xem xét lý phân liên

Hình thù duyên dáng hợp liên
Phân thân tại thể sắc duyên tạo tình
Sanh rồi lại diệt cơ hình
Hồn là căn bản phân minh điều hành
Dưỡng nuôi dưỡng ước thành
Chơn nhơn tại thể khuyên hành pháp chơn
Kiên tâm gìn giữ chẳng sờn
Con đường vạch sẵn quy hườn thiên không
Tự lo tự tiến tự phòng
Trăm đường nẻo học nhập tông xuất sanh
Bộ đầu tự hợp chuyên hành
Chỉ huy cơ thể phân thành giả chơn
Tóm thâu thanh điển quy hườn
Nơi không mà có chẳng sờn chẳng phai
Luận đi xét lại chẳng tài
Càng ngày tu luyện càng ngày phải tu
Tu cho vượt khỏi mê mù
Thân hiền tráng kiện tự tu tự hành
Không còn mê tín giữ giành
Tham sân phong phú ta hành cho tan
Bỏ đời qua đạo chuyển sang
Hồn thời sáng suốt vệt màng tối tăm.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Hai Mươi Bảy

ĐẠO ĐỊA NGỤC ONG ĐỘC

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 6 tháng 3 năm Đinh Tị (1977)

Thơ

*Quy y Thánh Phật biểu đơn thành
Phóng hạ đồ đao quỷ diệt kinh
Tứ chính tam thanh nghi cổ thủ
Thanh vân hữu lộ đạt thiên kinh.*

Dịch

Nơi gương Thánh Phật tỏ lòng thành
Đồ tể xuống đao quỷ cũng kinh
Pháp định pháp thiên nên cổ giữ
Kinh đô tiên giới cười mây xanh.

Tế Phật: Tu tới Thần Tiên không phải dễ, muốn làm Thánh Hiền giữ lòng càng khó hơn. Trên đời người ta lập nhiều đạo, nhà thờ, chùa, miếu bâng hiệu trưng lên thật là rục rỡ, nói kinh, luận lẽ đạo, tham thiền chứng ngộ, là chốn để độ chúng sinh, đó là thiên đường ở trần gian. Gần đây có rất nhiều kẻ lạm dụng danh nghĩa thần tiên, làm việc ám muội thất nhân tôn đức, buôn thần bán thánh, sơn phết tượng gỗ, thi hành đủ mọi mánh khéo gian manh, gạt gẫm kẻ ngu để kiếm tiền, làm hoen ố thánh thần, lỗi lầm kẻ không xiết. Tội khi thế hại nhân không nhỏ, luật pháp âm phủ nghiêm ngặt, tuyệt nhiên không khoan thứ. Hôm nay ta dẫn Dương Sinh xuống địa ngục tham quan, để làm tấm gương kim cổ cho thế nhân soi. Dương Sinh chuẩn bị dạo âm ty, mau lên đài sen.

Dương Sinh: Tuân lệnh, con đã sẵn sàng rồi, không biết bữa nay đi đâu?

Tế Phật: Địa Ngục Ong Độc. Mau nhắm mắt lại chuẩn bị lên đường.

Dương Sinh: Con đã nhắm mắt rồi, xin thầy khởi hành.

Tế Phật: Đã tới nơi, mau xuống đài sen.

Dương Sinh: A! Địa Ngục Ong Độc đã hiện ra trước mắt. Quỷ sứ áp giải nhiều tội hồn vào trong ngục, dọc đường bị gậy đập, roi quất quá tàn nhẫn, khóc la thảm thiết, nghe thật rùng rợn, không biết họ phạm vào tội gì?

Tế Phật: Bọn này lúc còn tại thế nương tựa vào thần thánh làm kẻ sinh nhai. Lúc sống ăn nhiều cho nên sau khi chết bị âm ty quản thúc, muốn biết rõ hơn phải vào hắc bên trong ngục quan sát. Ngục Quan cùng Tướng Quân đã chờ sẵn để tiếp đón chúng ta, mau đến ra mắt.

Dương Sinh: Đệ tử là Dương Sinh xin ra mắt Ngục Quan và chư vị Tướng Quân. Thưa tôi là môn sinh của Thánh Hiền Đường trên dương thế, phụng mệnh cùng Tế Phật dạo thăm âm phủ để viết sách. Hôm nay đến quý ngục, mong được giúp đỡ nhiều.

Ngục Quan: Xin chớ khách sáo, bản ngục là Địa Ngục Ong Độc vừa mới thiết lập, nằm dưới quyền cai quản của Đệ Tứ Điện. Gần đây các tội phạm ngày càng gia tăng nên U Minh Giáo Chủ đặc biệt cho thiết lập thêm ngục này để quản trị cùng cải huấn tội phạm, xin mời hai vị vào trong xem xét cho tường tận.

Dương Sinh: Đa tạ. Ái chà! Bạch thầy con không dám vô nữa, bên trong đầy ong mật, con nào con nấy lớn bằng ngón tay cái, đen thui, y như “ong đầu cạp” bay vào ngục chích các tội phạm, người nào cũng la hét, muốn trốn mà không được, ngã la liệt ở góc tường. Có vài con bay về hướng mình, sợ bị nó

chích quá, kiếm chỗ trốn là hơn. Ong đầu cộp độc lắm, chích trúng là chết.

Tế Phạt: Làm gì mà sợ quá vậy! Mấy con ong độc này đều có tính linh, không phải cứ gặp người là chích đâu. Vì thân thể tội hồn vốn có cái khí bất chính, cho nên nó thích mà lại gần. Như nơi sạch sẽ, ruồi muỗi tránh xa. Vật hôi thối ruồi muỗi bay theo. Loài ong độc này bay ra là có ý nghinh đón chúng ta.

Dương Sinh: Kỳ lạ quá! Pháo nổ mà không làm hại người vì đó là pháo lễ nghinh đón quý khách.

Ngục Quan: Mời nhị vị tới trước tham quan. Dương Thiện Sinh chớ có sợ, nếu ong gặp ai cũng chích thì chúng tôi đã chạy trốn mất tiêu rồi. Ong độc này là thân vật, chuyên môn chích những kẻ nào ở trên đời giả dối, mượn danh nghĩa, cùng đội lốt thần thánh kiếm tiền. Giờ đây chúng muốn chạy trốn mà chẳng được, và cũng bởi tội hồn có ý muốn trốn lánh cho nên càng bị bầy ong bám sát. Dương Sinh coi thân thể tội hồn bị ong chích sưng u từng cục, nhất là trên đầu, sưng vù cả lên. Bị nọc độc hành hạ cơ thể đau nhức khóc như mưa, kẻ nào kẻ đó bùng đầu chạy như vịt.

Dương Sinh: Hình phạt tàn nhẫn quá, căn ngục nhỏ hẹp, tội hồn bị đám ong rượt, muốn chạy trốn mà không nơi, không cửa, cũng chẳng biết kêu ai. Xin hỏi Ngục Quan, các tội hồn này phạm phải lỗi gì mà đến nỗi phải đầy ải ở đây để chịu hành phạt đau đớn này.

Ngục Quan: Để viết vào Địa Ngục Du Ký tôi mở cửa nhà giam, bảo vài tội hồn kể lại những hành vi ác độc của họ lúc còn sống hầu cảnh cáo người đời.

Tế Phạt: Hay lắm. Bây giờ các ngục của âm ty đều biết thầy trò mình phụng chỉ đạo âm phủ để viết sách Địa Ngục Du Ký, tìm kiếm bằng cứ để cảnh cáo thế gian, xin Ngục Quan cho tôi biết rành rẽ tội trạng của các can phạm.

Ngục Quan: Đó là nhiệm vụ của viên chức các ty sở tại. Để tôi tạm thả hai tội hồn ra để nó khai những hành vi ác độc mà nó đã làm khi còn sống để Dương Thiện Sinh rõ, không thể dài lời.

Dương Sinh: Xin hỏi tội hồn, lúc còn sống người đã phạm phải tội gì? Tại sao bị đầy ở ngục này để chịu cực hình?

Tội Hồn: Nói ra càng thêm xấu hổ, còn mặt mũi nào nhìn thấy người khác. Tôi là một đạo hữu của Thánh Hiền Đường thuộc Nam Bộ Đài Loan. Nhân học đạo đã lâu năm, sau được bầu làm chức Phó Chủ Thánh Hiền Đường, có một lần muốn mở mang mỗi đạo nên đã viết sách, in tặng các nơi tin điều

lành, tôi gắng sức chịu cực khổ, các nơi hâm mộ cũng muốn in ra thật nhiều để giúp người. Vì nhờ tài ăn nói của tôi, chỉ hơn hai tháng mà thu được trên ba chục ngàn đồng. Thời gian đó tôi lại thiếu nợ một người, bị họ hối thúc tôi không biết tính sao. Nhân có sẵn trên ba chục ngàn đồng, bèn lấy ra một phần trả nợ. Cuối cùng chỉ đưa cho Đường Chủ chẵn hai chục ngàn đồng, giữ lại mười hai ngàn bốn trăm năm mươi sáu đồng. Trả xong nợ còn lại bao nhiêu tôi cất đi để tiêu riêng, vì nghĩ rằng chẳng ai biết nổi. Nhưng từ đó về sau sự hối hận giày vò tâm can, luôn luôn có cảm giác bất ổn đối với ân chủ. Mỗi lần ngồi đàn cơ, ân chủ cũng chẳng hề đã động tới việc tham tiền của tôi. Cách đây ba năm, tôi đau bao tử nặng chẳng bao lâu thì thác, bị tướng quân đầu trâu mặt ngựa tới áp giải đi. Lúc đó, ân chủ mới tới trước mặt tôi thét mắng: *“Mi nghĩ điều sái quấy, tới chết không tỉnh ngộ. Lúc sống có những điểm khúc mắc tại sao không nói thẳng cho ta rõ. Tiên Phật giảng xuống thuyết pháp là cốt để khuyên răn người đời hành điều thiện, bỏ điều ác. Toàn bộ chân lý là do cách hành đạo dạy người xử thế. Đã đọc lời dạy dỗ của thánh hiền mà không hành theo lời dạy, giờ đây phải gánh tội thì ráng mà chịu.”*

Ngoài ra còn dận âm binh bắt lại với Minh Vương để tăng thêm hình phạt. Đến khi tôi tới âm phủ, Minh Vương giận lắm, sai áp giải tôi tới Đài Giương Soi Ác Nghiệp để chiếu hiện những hành vi in sách lấy tiền bỏ túi tiêu riêng, thì không điểm nào không chiếu rõ, khiến tôi run rẩy sợ hãi. Sau giao tới Tứ Điện để Ngũ Quan Vương phán tội, tôi đã bị kết án tù hai mươi tám năm và giam tại Ngục Ong Độc này, sau tái giao cho Ngũ Điện xử lý. Hằng ngày tại ngục thụ hình ong chích toàn thân đau đớn chịu không nổi, thân thể sưng vù, ong độc hề thấy tôi là truy kích. Nhà tù hẹp quá làm sao trốn, hối hận lúc còn sống tu học tại Thánh Hiền Đường, làm đồ đệ của ân chủ, không tuân thánh huấn, mặc dầu chỉ phạm tội có một lần mà cũng không được ân giảm. hy vọng các đạo hữu hết sức cẩn thận hành vi và ngôn ngữ, nếu sơ sót mất Trời khó thoát. Như nay tôi hối hận thì đã muộn, thật uổng công ân chủ giáo hóa cùng đồng đạo dẫn dắt, lòng xấu hổ quá chừng.

Ngục Quan: Mi vào cửa thánh, không thụ thánh giáo, có thể nói là khinh thầy, khinh người, trên vô lễ với ân sư, dưới vô lễ với người xuất tiền in kinh sách. Đối với người đã thực tình phát tâm cúng dường, người ta không sợ sư sãi hòa thượng giả, kẻ bô thí khi đã phát tâm, công đức không thể giảm chỉ kẻ tham tiền lòng xấu phát sinh, tự chuốc lấy tội lớn

mà thôi. Phàm đã bước vào cửa thánh, một cắc, một xu cũng phải rõ ràng, nếu không sẽ làm ô uế phép đạo trong lành nơi cửa thánh, địa ngục gia tăng hình phạt. Người đời phải thật cẩn thận.

Tế Phạt: Bọn làm bại hoại cửa thánh, tiền bạc không trong sạch, phá hoại danh dự, tội muôn phần đáng chết, hình phạt ở cõi âm sẽ chẳng tha. Đã nói là người đời, tu đạo phải giữ khuôn giáo phép đạo trong lành, sau khi chết mới tránh khỏi sa xuống địa ngục chịu hình phạt đốn đau, khi đó mới hối hận thì đã lỡ rồi. Hôm nay thời giờ đã hết, ngày sau trở lại nữa. Dương Sinh chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường, đa tạ Ngục Quan đã tận tình chỉ bảo.

Dương Sinh: Cảm tạ Ngục Quan cùng Tướng Quân đã giúp đỡ tìm hiểu nội tình của quý ngục, vì thời giờ có hạn, xin cáo từ.

Ngục Quan: Các Tướng Quân hãy sắp hàng tề chỉnh để tiễn đưa quý khách, mong ngày khác lại được tiếp đón quý vị tại bản ngục.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, xin thầy trở lại Thánh Hiền Đường.

Tế Phạt: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hôn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

